

ЈОАКИМ ИНТЕР ФЕСТ 14. • Међународни позоришни фестивал • Књажевско-српски театар

КО СЕ БОЈИ ПОЗОРИШТА?

Уторак

08. октобар

СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА

По роману Оскара Вајлда

Режија: Стајко Мурђев

Драмско позориште „Никола Вапцаров“
Благоевград (Бугарска)

Среда

09. октобар

ТАРТИФ

По мотивима драме Ж.Б.П. Молијера

Ауторски пројекат: Игора Вука Торбице

Српско народно позориште и

Народно позориште Сомбор (Србија)

Четвртак

10. октобар

ХАСАНАГИНИЦА

По мотивима драме Љубомира Симовића

Режија: Андраш Урбан

Новосадско позориште/ Újvidéki Színház (Србија)

Петак

11. октобар

МЕДЕЈИНИ ДЕЧАЦИ

По мотивима Еурипидове драме

Режија: Андреј Мажери

Аполо 111, Букурешт (Румунија)

Субота

12. октобар

Едвард Олби

КО СЕ БОЈИ ВИРЦИНИЈЕ ВУЛФ

Режија: Ленка Удовички

Позориште „Улисис“ (Хрватска) и

Београдско драмско позориште (Србија)

Недеља

13. октобар

Томас Бернхард

ЗАБАВА ЗА БОРИСА

Режија: Снежана Тришић

Прешерново позориште Крањ и

Позориште Птуј (Словенија)

ФЕСТИВАЛСКИ ТИМ

ДИРЕКТОР

Милош Крстовић

УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР И СЕЛЕКТОР

Слободан Савић

ЖИРИ

Томислав Чадеж, позоришни критичар (Хрватска)

Анђелка Николић, позоришни редитељ (Србија)

Петар Денчев, позоришни редитељ и писац (Бугарска)

ВИЗУЕЛНИ ИДЕНТИТЕТ И КАТАЛОГ

Слободан Савић, одговорни уредник

Милена Вучковић, графички дизајнер

ПРОЈЕКТ МЕНАџЕР

Војо Лучић

ПРЕВОДИЛАЦ

Борис Тиосављевић

ЛЕКТОР

Александра Радовановић

МАРКЕТИНГ И ВЕБ САЈТ

Зоран Миљковић

МАРКЕТИНГ И ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

Јована Перић

БИЛТЕН

Слободан Савић, одговорни уредник

Зоран Мишић, новинар-уредник

Александар Ђоковић, техничка припрема

ФОТОГРАФ

Драган Вучковић

ШЕФ ТЕХНИКЕ

Саша Ђорђевић

ДОМАЋИНИ ТРУПА

Александар Милорадовић

Ненад Вулевић

Никола Милојевић

Чедомир Штајн

Саша Пилиповић

Ана Колбјанова

Иван Видосављевић

Здравко Малетић

ФИНАНСИЈСКА СЛУЖБА

Данијела Миленковић

Снежана Недељковић

Данијела Стевић

Снежана Ристић

ПРАВНА СЛУЖБА

Светлана Борковић

Надица Огњановић

ОРГАНИЗАТОР

Бобан Урошевић

ВОЛОНТЕРИ/КЕ

Канцеларије за младе Крагујевац: Невена

Туфегчић, Никола Шаркочевић, Станислав

Пантовић, Марија Пековић, Љиљана

Божовић, Кристина Начић, Миона Грујић,

Тијана Манојловић, Јелисавета Лаловић,

Марта Милић

БИЛТЕН

Јоаким Интер Фест 14 • број 6 • 13. октобар 2019.

Дан пети - КО СЕ БОЈИ ВИРЦИНИЈЕ ВУЛФ • Позориште „Улисис“ (Хрватска)
и Београдско драмско позориште

КРШЕЊЕ ЛАЖНОГ МОРАЛА У КАПИТАЛИСТИЧКОМ ДРУШТВУ

Прави позоришни земљотрес погодио је синоћ Јоаким Интер Фест 14., где је на репертоару петог дана изведена представа „Ко се боји Вирциније Вулф?“ копродукцијски пројекат Театра „Уисис“ и Београдског драмског позоришта, коју је по тексту славног драмског писца Еварда Олбија режирала Ленка Удовички. Главну улогу Џорџа, средовечног универзитетског професора у овој представи игра Раде Шербеџија, највећа глумачка звезда са ових простора и бард југословенског глумишта. Култни глумац у култној команди. Сала театра била је претесна да прими све поклонице Шербеџијине глуме који су њега али и сотале протагонисте представе наградили аплаузом какав одавно није виђен код нас.

Изворна верзија комада „Ко се боји Вирциније Вулф“ имала је своју праизведбу на Бродвеју давне 1962. године, а четири године касније овековечен је и филмском верзијом у којој су улоге брачног пара Џорџа и Марте тумачили Риџард Бартон и Елизабет Тејлор.

Премијера представе „Ко се боји Вирциније Вулф?“ изведена је летос у Хрватској док ју је београдска публика одгледала 9. октобра. Само три дана касније захваљујући великом ангажману Слободана Савића, селектора и уметнич-

ког директора Јоаким Интер Феста 14. видела ју је и фестивалска у Крагујевцу. Селектор смотре и позоришни критичар Савић у својој селекторској експликацији ове инсценације Олбијевог дела истакао је: „Култна Олбијева породична драма, прожета црним хумором, иронијом и цинизмом, ново је поље истраживања за врхунски глумачки пар Раде Шербеџија – Катарина Бистровић Дарваш који овом представом, упркос блиставим карије-

рама, отварају нову, до сада неисписану, страницу својих глумачких умећа и трансформација. У представи играју и двоје младих, врло перспективних глумаца. Мрачна игра старијег брачног пара у чији вртлог увлаче млађи пар суморна је метафора урушавања свих друштвених, моралних, породичних и иних вредности савременог човека, без обзира на године и образовање, утопљеног у калу потрошачко-конзументистичко-каријеристичког друштва, огрезлог у пакости, злу и неостварености, а изгубљеног у сопственој усамљености. Представа тамних и светлих валера, с оне стране америчког и било ког другог сна о спокојном и удобном животу, дискретене режије и врхунске глуме која ће разгали и замислити публику, на радост и у част позоришне игре.“

О свом глумачком ангажману на овом пројекту Раде Шербеџија за фестивалску хронику РТК изјавио је следеће:

– То је култни, фантастичан текст. Обожава га. Што се наше представе тиче, мислим да смо успели да направимо, са једне стране занимљиву уметнички и театарски релевантну представу а да са успемо и да се баш свиђа публици. У њој су препознатљиви односи између женског и мушког пола, мужа и жене. Они су час деца, па љубавници, потом непријатељи...

и, наравно, до краја заљубљени једно у друго, нагласио је он.

За фестивалски билтен Шербеџија је истакао да су се у старту одлучили да комад поставе класично, као глумачку представу без икаквих експеримената.

- То је такав комад. Тако је написан, на први поглед баш реалистично, али са много изазова за глумце и зато смо и желели да га радиомо и огледамо се у његовом извођењу. И ова наша, да кажемо, модернија, савременија варијанта показује његову огромну актуелност у данашњем тренутку и садашњем свету, наглашава он.

Комад је за Шербеџију готово пророчки, а неке ствари о којима је Олби пре више од пола века писао данас су актуелније сада него када је настао.

- Као и свака уметност која је добра и истинита он постаје архитипски. Узор, срж и суштина. Овај текст, од када га је Олби написао постао је архитип за овакву врсту не само позоришних текстова и комада,

већ и животних ситуација у којима је бирократија преузела власт у свету. По мени писац у овом комаду говори о револуцији, кршењу и рушењу тог лажног морала у капиталистичком систему у коме више неће бити слободе. То нам се и десило. Тако је већ данас и биће тога још више. Тако ће овај свет и да заврши. Јер не зна се ко с њиме влада. Неки, нама потпуно непознати људи. Ми их и не видимо, као да их и нема. Непрепознатљиви су до краја, неуочљиви... Огромна, флуидна, сива маса бирократа..., истиче Шербеџија додајући да је највећи страх данашњег човека баш тај „страх од слободе“, јер човек данашњице себе и своју судбину свесно предаје у руке тим безличним чиновницима који владају и руководе читавим светом.

Комад је рађен у копродукцији његовог позоришта са Бриона и Београдског-драмског позоришта. Чак и за једну такву звезду, светског реномеа какав је Раде Шербеџија копродукцијски модел је једини начин да театар опсатане и преживи у данашњем тренутку.

- Копродукција је једини начин и могућност за опстанак данашњег театра који је сиромашан и где све државе у нашем окружењу дају премало или нимало новца за његов рад. Тек на овај начин, када се удружите и имате прилив финасија са више различитих страна ви сте у могућности да направите пристојне позоришне ствари, искрен је он, не заборавивши за крај да галантно истакне да су крагујевачка публика, као и сам град Крагујевац, „божанствени“.

Улогу Марте, Џорџове супруге игра глумица Катарина Бистровић Дарваш.

- Ово је необичан текст. Могло би се рећи склизак на много начина. Познат је и по њему је снимљен чувени филм. Многе глумице прижељкују да играју улогу Марте коју ја тумачим, а морам да вам признам, мене, понекад та Марта плаши. То је жена која има проблема са алкохолом, живи у властитим илузијама и будући да је

сам Олбијев текст тако добро и специфично написан на сваком његовом поновном извођењу откривам нешто ново у лику који играм, каже она.

По њој текст је и данас веома актуелан јер говори о сложености људских ондоса.

- Људски односи су увек актуелни. Све оно што гомиламо у себи и никада никоме не саопштавамо мора да кад тад исплива на површину. Тако је било и остало. По мени, једина разлика из времена кад Олбијев текст настаје је та што се данас људи чешће разводе, али је та мука остала иста, сурово је искрена наша саговорница, додајући да се из данашњих „доколица“ и „игрица“ развијају и опасније и перверзније гадости.

Малада глумица Ромина Томковић (у алтернацији са Ником Иванчић) тумачи лик Хани и слаже се са старијим колегама о његовој актуелности.

- Вечно је актуелан тај однос између мушкарца и жене који је у овом комаду приказан и у две различите генерације. Мени је занимљиво баш то што сам се и сама као жена налазила у неким ситуацијама попут Хани, лика који играм а знам и да су се многе друге жене (про) налазиле у сличним ситуацијама. Потврда тога је чињеница да пуно њих ми прилази после сваког извођења представа и признаје да су се и оне поистоветиле са овим ликом, јер су у ситуацијама где не знају „шта су и ко су“ и морају стално да глуме да су неко други а да своје праве емоције потискују у себе и гуше их, истиче она.

Улогу њеног супруга младог и перспективног научника и бескрупулозног љигавог малог каријеристе у синоћној фестивалској представи тумачио је глумац Милан Марић глумачка звезда у успону кога публика (пре)познаје по серијама „Беса“ и „Државни службеник“.

Уметнички директор и селектор Јоаким Интер Феста 14. Слободан Савић

АУТОР „ЧИТАЊА ПОЗОРИШТА“

Слободан Савић (1964, Пожаревац), аутор, позоришни критичар, писац и новинар. Дипломирао општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Селектор и уметнички директор, модератор округлих столова, председник и члан жирија на домаћим и међународним позоришним фестивалима (Стеријино позорје, ИНФАНТ, Јоаким Интер Фест, Фестивал Јоаким Вујић, Фестивал професионалних позоришта Војводине, Фестивал класике, Фестивал произведби...). Члан Удружења новинара Србије и Удружења позоришних критичара и театролога Србије. Добитник Годишње награде Радио-телевизије Србије, где од 1989. године до данас обавља низ одговорних дужности.

Од 2002. године аутор и уредник у Културно-уметничком програму Телевизије Србије, покретач и аутор култног серијала Читање позоришта. Аутор и уредник хроника најзначајнијих домаћих позоришних фестивала и бројних документарних ТВ емисија и ТВ фељтона.

Од 1989. до 2002. године новинар, уредник и Одговорни уредник Редакције за културу Радио Београда 2. Покретач и аутор култног ток-шоу програма Радио парламент, серијала Суло позоришту Препознавање, итд. Аутор и уредник бројних емисија и серијала из области културе и уметничког стваралаштва на телевизији и радију.

Приредио антологију Кратка светска прича, аутор две књиге романираних биографија неких од најзначајнијих и најконтроверзнијих личности домаће културне и јавне сцене: Због њих су многи губили главу и Источно и западно од раја. Аутор монографије Породичне и друге приче (о драмском стваралаштву Биљане Србљановић) и говора за књигу првоизведених драмских текстова Првих пет.

Вечерас на репертоару

Прешерново позориште Крањ и Градско позориште Птуј, Словенија
Томас Бернхард

ЗАБАВА ЗА БОРИСА

Режија: Снежана Тришић

Преводилац: Јани Вирк
Драматуршкиња: Маринка Поштрак
Сценограф: Бранко Хојник
Костимографкиња: Марина Сремац
Композиторка: Ирена Поповић Драговић
Кореограф: Бранко Поточан
Лекторка: Барбара Рогељ
Дизајн светла: Игор Бергинц
Израда маски: Матеј Пајнтар
Асистенткиња сценографа: Сара Сливник

Играју:

Добра, без ногу: Дарја Реицхман
Лохана: Весна Слапар
Борис, без ногу: Симон Шербинек к. г.
Најстарији богаљ: Борут Веселко
Стари богаљ: Бране Грубар к. г.
Млади богаљ: Блаж Сетникар
Најмлађи богаљ: Миха Родман
Слуга: Цирил Роблек к. г.
Челисткиња: Јудита Полак к. г.

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Беспштедни критичар аустријског друштва, али и глобалног устројства света, Томас Бернхард у овом комаду друштво сагледава као „фашистидни неолиберално капиталистички хендикеп“. Главни протагонисти су у инвалидским колицима, али се физички хендикеп заправо ишчитава и као духовна, шта више, свеопшта обогаћеност социјално и политички раслојеног друштва које, као такво, нема никаквих изгледа за напредовање, еманципацију и прогрес. Бернхард имплицира да је друштвени инвалидитет заправо последица опаког наслеђа, а најочитије се огледа у различитим облицима манипулације политичких и економских елита. Наравно, писац се и у овом комаду беспштедно, без икакве задршке, обрачунава са духовном кохезијом нацизма и католицизма у послератној Аустрији, указујући како се девијантне мутације овог наопаког споја манифестују у различитим сегментима савременог друштвеног живота. Редитељка Снежана Тришић још једном потврђује своје умеће да имплицитним позоришним језиком изгради представу чији је ангажман иманентан текстуалном предлошку и извођачким праксама савремене позоришне уметности.